

VWT Rhodeland fietst Parijs-Roubaix 2014

Hoe het begon.

Op de algemene vergadering opperden enkele leden dat ze toch eens Parijs-Roubaix zouden willen rijden.

Dit was wel naar de oren van anciens Filip en Robert die nog wel eens mee wilden om gids of lijdend voorwerp te spelen.

Uiteindelijk waren er 5 gegadigden nl. Dirk, Yves, Filip, Robert en Natalie die als eerste vrouw van onze club ooit de helleklassieker zouden rijden over 210 km met 55 km kasseien.

Hoe het uitdraaide.

Yves en Filip zorgden voor de organisatie en regelden een hotelletje op 20 min rijden van de start in Bohain-en-Vermandois.

Ons enige probleem was het vinden van een vrijwilliger die ons zou vergezellen met de wagen. Uiteindelijk was het Toon die zich opgaf als vrijwilliger om ons te escorteren als chauffeur. Bovendien stelde Dirk voor om zijn wagen kosteloos ter beschikking te stellen.

Daarna werden de inschrijvingen geregeld en konden we beginnen trainen.

Iedereen deed het op zijn eigen manier door één of meerdere lange rally's te rijden. Er waren er zelfs enkelen die vonden dat enkele dansspasjes ook konden bijdragen aan het opdrijven van de conditie.

Spijtig genoeg op enkele weken voor het evenement moesten we vernemen dat Yves niet meekon wegens een medisch "slapende handen" syndroom. Heel spijtig voor Yves die er zo naar uitgekeken had en ook voor sommige deelnemers die in hun dromen dachten achter de brede rug van Yves zich te kunnen verstoppen voor de wind.

Een laatste hobbeltje op de weg naar PR was dat Natalie ineens in paniek was geraakt door een opmerking van Dirk dat we toch wel een gemiddelde zouden moeten halen van 27 km/uur. Gelukkig ontstond er een lawine aan mails om Natalie gerust te stellen dat we samen zouden starten en samen zouden aankomen op de piste van Roubaix en dat we wel zouden zien waar dat gemiddelde uitkwam (ikzelf kijk trouwens al jaren niet meer naar gemiddelden, ik heb het vroeger wel gedaan maar heb er nog geen cent aan verdiend laat staan dat ik er plezier zou aan gehad hebben omdat er altijd wel anderen zijn die nog vlugger rijden).

Nu dit laatste brandje geblust was konden we aftellen naar D-day.

Zaterdag 7 juni was iedereen op tijd bij Dirk en togen we vol moed naar de startplaats om onze deelnemingsformulieren op te halen. Daarna ging het richting hotel om ons te installeren voor de overnachting. Een beetje later ging het richting Buffalo grill voor een etentje. We beleefden met ons vijven een gezellig avondje maar alles stond in het teken van PR en om 10 uur trok iedereen zich terug op zijn kamer voor een min of meer slapeloze nacht.

Zondag 8 juni om halfvijf loopt de wekker af.

We maken ons klaar om ons ontbijt te nemen en stellen vast dat we niet alleen zijn. Het restaurant is speciaal om 5 uur open voor de deelnemers aan PR. De voertaal is Italiaans. Ze lopen allemaal te

pronken in hun mooiste outfit zoals alleen Italianen dat kunnen.

Maar plots worden we geconfronteerd met een onaangename verrassing. Het is aan het regenen! Aiai. Dat wordt slippen en schuiven. Iedereen heeft plots veel tijd om zijn ontbijt te verorberen want vertrekken in de regen doet niemand graag. Uiteindelijk stappen we toch maar in de wagen en rijden met de wagen en gemengde gevoelens naar de startplaats.

We krijgen toch hoop als het stilletjes aan stopt met regenen.

Rond 6u30 staan we klaar nadat we onze startstempel hebben gekregen. Er zijn in totaal 1700 deelnemers. De wegen liggen nat maar het is gestopt met regenen zodat we zonder regenjasje kunnen starten.

Ondertussen weten we ook dat Natalie de enige Belgische vrouwelijke deelneemster is en daar zijn we bijzonder fier over. Er zijn echter nog wel enkele vrouwen op pad die onze weg zullen kruisen gedurende deze helletocht.

We zijn blij dat er de eerste 18 km geen kasseien zijn zodat de weg misschien zal opdrogen tegen dat we aan de kasseien komen. Dit blijkt echter ijdele hoop want bij de eerste kasseien is er een file omdat iedereen heel voorzichtig is en dat blijkt echt nodig want ze liggen er spekglad bij. Links en rechts van de weg zien we deelnemers het koren induiken en al dadelijk ligt de weg bezaaid met drinkbussen. Alles wat niet genoeg vast zit moet er aan geloven, ook zadeltasjes raken los en zijn her en der te bespeuren langs de weg.

De eerste platte banden worden ook waargenomen en dit zal zo doorgaan tot het einde.

Gelukkig blijven we tijdens deze eerste fase gespaard van valpartijen en materiaalpech zodat we opgelucht onze eerst controle bereiken en Toon terugzien die onderweg al enkele kiekjes van ons heeft genomen. De innerlijke mens wordt versterkt en we gaan op weg voor de tweede fase.

Gelukkig begint het op te drogen en wordt het minder gevaarlijk.

Op de kasseien rijdt ieder zijn eigen tempo en op het einde van elke strook hergroeperen we vooraleer verder te gaan.

De verstandhouding is opperbest en Natalie, die gans het parcours van buiten heeft geleerd, weet ons telkens te vertellen binnen hoeveel kilometer de volgende kasseistrook eraan komt, hoe lang ze is en hoeveel sterren ze heeft. Zo is het natuurlijk leuk fietsen zeker nu de zon vanachter de wolken komt piepen en we hoop krijgen op mooi weer voor de rest van de dag.

De tijd vliegt voorbij en voor we het goed en wel beseffen zitten we al op de tweede controle

Er is eten en drinken in overvloed. De organisatie is pico-bello in orde. En Toon is steeds op post om ons eventueel te bevoorraden met eigen kledij, drinken of voedsel.

Op dan naar de derde fase die onmiddellijk begint met het "Bos van Wallers". Gelukkig loopt er naast de vreselijke kasseiweg een paadje dat goed berijdbaar is. Bij mijn vorige deelname heb ik ook gekozen voor het mooie paadje naast de kasseien. Deze keer heb ik het echter in mijn hoofd gehaald om te proberen de ganse strook op de kasseien te blijven. Dit is een ware psychologische beproeving want iedereen rijdt je rechts voorbij op dat mooie paadje. Ik bijt echter op mijn tanden en probeer me te concentreren op de kasseien voor mij en niet meer te kijken naar dat verleidelijke paadje rechts van mij. Uiteindelijk slaag ik in mijn opzet en voor mij kan deze PR niet meer stuk. Mijn fietsvrienden hebben me op het einde opgewacht en samen rijden we verder op een grote mooie asfaltweg.

De tocht gaat verder. Er zijn in totaal 4 stops met bevoorrading. Bij elke stop wordt er flink gegeten, gedronken en ook gerust. We peppen mekaar op dat we over halfweg zijn en het ergste voorbij is. Dat is natuurlijk niet waar want hoe langer de tocht duurt hoe meer de vermoeidheid begint te wegen. Bovendien signaleert Dirk ons dat het ondertussen 30 graden warm is en ook dat

helpt bij het slopingswerk van onze lijven.

Iedereen blijft tenslotte toch goed door fietsen en het verval is nog niet echt merkbaar als we de laatste controle achter ons laten. We vatten de laatste fase aan waarvan de tripel kasseistrook met carrefour de l'arbre de hoofdbrok is. In totaal bijna 10 km kasseien als de de 3 stroken bij elkaar tellen. Dirk rijdt als een volleerd cyclocrosser van links naar rechts om de best berijdbare stroken op te zoeken. Ikzelf krijg er ook genoeg van en begin ook te cyclocrossen met Natalie in het wiel. Alleen Filip blijft koppig in het midden van de kasseiweg rijden en dokkert verder alsof hij in een zetel zit. Het lijkt hem geen moeite te kosten. Hij probeert zijn prestatie te minimaliseren omdat hij op bredere banden rijdt dan ons maar we kunnen onze bewondering toch niet onder stoelen of banken steken.

Tenslotte komt de laatste strook van Hem. We laveren tussen de putten naast de kasseien en brengen ook dit tot een goed einde.

Tenslotte als we in Roubaix komen moeten we nog een vort stuk plat op en hier voel ik dat mijn bobijntje af is. Ik moet mijn drie kameraden laten gaan en kruip op mijn eigen tempo naar boven.

Tenslotte arriveren we op de piste. Ik zit piepedood en ben al blij dat ik op de blauwe band nog 1,5 toeren kan rijden. Filip doet het op zijn eigen manier terwijl Dirk en Natalie hoog boven in de bochten gaan rijden aan een waanzinnige snelheid. Het lijkt net of ze gestart zijn in plaats van gearriveerd.

Na de aankomst worden er nog een paar foto's genomen waarna we moe en tevreden de modder van onze kuiten gaan wassen. Onze fiets ziet er niet uit. Het is alsof we een cyclocross in het slijk hebben gereden.

Na een paar drankjes rijden we moe en tevreden terug huiswaarts.

Dank aan Toon voor de opoffering die hij voor ons gebracht heeft.

Dank aan Dirk om zijn wagen ter beschikking te stellen.

Dank aan Filip om mij uit de wind te zetten.

Dank aan Natalie, de trots van Rhodeland, die als enige Belgische deze Parijs-Roubaix van 210 km heeft uitgereden.

Robert